

[Finansministeren.]

i lønfterslæbets størrelse, har der under forhandlingerne været enighed om, at størrelsen i nogen grad må fastsættes efter et skøn.

Under forhandlingerne fremsatte jeg forslag om, at det beløb, som skulle ydes tjenestemændene til udligning af lønfterslæbet, skulle komme til udbetaling ratevis. Denne tanke blev imidlertid afvist af tjenestemandorganisationerne med henvisning til, at det drejede sig om et løntilgodehavende, som tjenestemændene havde måttet vente på i lang tid. Det var således ikke muligt at opnå enighed på dette grundlag, men da der under de videre drøftelser viste sig at være en vis samhörighed mellem antallet af portioner og tidspunktet for disses udbetaling, gik jeg trods betænkeligheder ind på at forhandle på dette grundlag. Det lykkedes herefter at opnå enighed om den ordning, som fremgår af lovforslaget og bemærkningerne til dette.

Som tidligere nævnt vedrører den foreslåede ordning kun tjenestemændenes lønfterslæb til og med januar kvartal 1964, og det er i lovforslaget bestemt, at der inden 1. april 1965 skal optages nye forhandlinger med tjenestemændenes centralorganisationer om eventuel ændring af antallet af overenskomsttillægsportioner. Disse forhandlinger vil så omfatte virkningerne for tjenestemandslønningerne af lønudviklingen på det private arbejdsmarked siden januar kvartal i år, herunder også de overenskomstmæssige forbedringer, der måtte fremkomme som resultat af forhandlingerne mellem det private arbejdsmarkeds hovedorganisationer.

Med hensyn til den i lovforslaget indeholdte bemyndigelse for mig til at træffe nærmere bestemmelse om udbetalingen af lønforhøjelsen for januar kvartal 1965 kan jeg sige, at jeg af hensyn til statsfinansernes virkning på den almindelige likviditet har anset det for ønskeligt, at udbetalingen finder sted på den måde, der fremgår af lovforslagets bemærkninger. Det vil sige, at forhøjelsen for januar måned udbetales pr. 1. februar, medens forhøjelsen for februar og marts måneder udbetales pr. 1. marts. Denne udbetalingsform tjener til at sikre en pengemæssigt mere rolig udvikling, og jeg er glad for, at tjenestemændene har vist forståelse for dette synspunkt.

Efter tjenestemandsløven kan antallet af overenskomsttillægsportioner fastsættes med hjemmel på bevillingslov. Jeg har imidlertid under hensyn til spørgsmålets rækkevidde, herunder også navnlig dets økonomiske rækkevidde, fundet det rigtigst, at det forelægges som et særligt lovforslag til behandling i det høje ting.

Jeg vil gerne føje til, at jeg agter at anmode det ærede finansudvalg om tilslutning til en forhøjelse af det midlertidige tillæg til bestillingstillæg og finanslovshonorarer fra 17 til 31 pct. fra 1. januar 1965. Hermed vil bestillingstillæg og honorarer — i overensstemmelse med de tilstedeværende forudsætninger for reguleringen af disse ydelser — have fået en forhøjelse, som svarer til den forhøjelse, tjenestemandslønningerne vil få gennem fastsættelsen af overenskomsttillægsportionernes antal til 97.

Problemet om tjenestemændenes lønfterslæb var af en sådan karakter, at det måtte løses, og det er af betydelig værdi, at der i enighed med tjenestemandorganisationerne har kunnet findes en ordning, hvorefter problemet erkendes nu at være løst. Jeg håber og tror, at medlemmerne af det høje ting kan være enige med mig heri.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer af visse forbrugsafgifter*.

Regeringen finder det nødvendigt, at der skaffes dækning for de udgifter, som er forbundet med gennemførelse af forslaget om forhøjelser af tjenestemandslønningerne. I den økonomiske situation, som foreligger, og som vi må regne med i den kommende tid, bør der i hvert fald ikke kunne være tale om nogen svækkelse af den statsfinansielle stilling.

Under overvejelserne af de muligheder, der foreligger for at tilvejebringe dækning for de øgede lønudgifter, er regeringen kommet til den opfattelse, at indtægterne må skaffes ved at forøge den indirekte beskatning. Selv om alle kan være enige om, at vareområderne spiritus, vin og øl, cigaretter og benzin allerede er hårdt belastet med høje afgifter, har man dog ment, at disse må anses for egnede til på den teknisk enkleste